

Любов Сирота народилася 1956 року в місті Іртишеськ (Казахстан). Її дитинство й юність пройшли в столиці Киргизії Фрунзе (нині Бішкек), де були надруковані перші твори юної поетеси – члена міського літоб'єднання "Горные Зори". У 1975 році Люба разом із батьками переїхала на прабатьківщину – Україну. Закінчила філологічний факультет Дніпропетровського університету (за фахом – російська мова та літератури). З 1978 по 1983 роки жила в місті Комсомольську (Полтавська область), де керувала літоб'єднанням "Пошук".

У 1983 з маленьким сином Олександром переїхала до молодого перспективного тоді міста Прип'ять. Працювала завідувачою культмасовим відділом палацу культури "Енергетик" та керувала літоб'єднанням "Прометей". Згодом, на його базі, разом з дисковтекою "Едісон 2" створила експериментальний молодіжний диско-театр, у якому до горезвісної аварії на ЧАЕС встигла поставити дві свої п'єси: музично-поетичний спектакль "Мы не могли друг друга не найти" та спектакль про життя й творчість Марини Цветаєвої "Моя специальность – жизнь". Після Чорнобильської катастрофи й евакуації з Прип'яті живе в столиці нашої країни. Пише українською та російською мовами

На очах Любові Сироти сталася трагедія Чорнобиля. Вона пережила біль розставання з рідним містом Прип'яттю, друзями, близькими... "Любов Сирота – поет з незвичайно гострим відчуттям часу. Емоційність слова, органічний зв'язок громадянського та інтимного початків, масштабність мислення створюють магічне силове поле її поезії, максимально окреслюють радіус поетичного самовираження автора", – писав про неї журналіст, поет і письменник Антон Цвид.

Роздуми про знівечену природу, трагедії людей, любов – ось головні теми її поезії. "Я переконаний, що "Ноша" – один із перших текстів, що по-справжньому заявляють про екологічну катастрофу, яка нам усім

ВОНА ВПЕВНЕНА: ЛЮДСТВО СВОЇМИ ДІЯМИ Й ДУМКАМИ МОДЕЛЮЄ МАЙБУТТЯ

Галина МОЙСЕЄВА

загрожує". (Зі статті "Відзеркалення екологічного мислення в російських художніх текстах ХХ століття" професора Бергамського університету Уго Персі, журнал "Російська мова за кордоном" № 3 / 2001).

Чорнобильська поезія Любові Сироти стала відома світові після видання збірки її віршів "Ноша" й виходу в світ фільму Роллана Сергієнка "Поріг", співавтором і одним з героїв якого була вона. А завдяки професору Вашингтонського університету Полу Брайнсу, її твори (в англійських перекладах Єлизавети Річ і Леоніда Левіна) звучали по Національному радіо Америки, були опубліковані в антологіях: "Life on the Line: Selections on Words and Healing"; "Perspectives from the Past"; "A Fierce Brightness: Twenty-Five Years of Women's Poetry", а також у канадських і американських журналах.

...Весь післячорнобильський час Любов Сирота (не лише в поетичному жанрі, але й у прозі та публіцистиці) не перестає нагадувати людям про цю страшну трагедію, щоби попередити новітні катаклізми.

Вона впевнена, що людство своїми діями, й навіть думками, моделює своє майбуття. Тому в 1998 році разом із колишніми прип'ятчанами (клуб "Земляки") й започаткувала щорічну міжнародну акцію "Спасення планети" (про неї писала й наша газета), яка надає скорботному дню 26 квітня конструктивного імпульсу. Варто зазначити, що надії на спасіння людства вже з першого кроку знайшли чимало прихильників у всьому світі.

Своєю творчістю Любов Сирота вельми переконливо доводить: без духовного відродження людство просто перетворить планету на суцільну "мертву зону", якою вже стало місто атомників... А зараз пропонуємо вашій увазі один із її віршів.

ПРИП'ЯТЬ - 2000

*Зелена, квітуча пуста сучасного міста примар. –
Ні зойку, ні сміху, ні хрусту.*

*Лиш вітер – господар і цар, та промені сонця в
листі втамовують сум самоти.*

Стомились будинки барвисті без рідної їм суєти.

*Тому навіть шепіт, здається,
мов грім у квартирах луна.*

Тут розпад і тлін крають серце...

*А зовні – буяє весна! Неначе у сні абсурднім
не можеш збагнути – хоч сказись! –*

*як ці, майже справжні, джунглі
із лісом будівель зрослись?*

*Не сон! Не фільм фантастичний –
реальність жахливі від хмір!*

*"Невже цей пейзаж стане звичним на всенській Землі
відтепер?" – терзатиме душу до скону ця думка,
як совість жива.*

*Не випустить зона з полону нікого,
хто тут побував! – Тягнутьме вперто,
магічно до себе, мов смерть нависна.*

І в серце вицільтима вічно нещадно тиха весна.